

ДОЙКАТА

- Добре, аз свърших. На те пази бог!
Ти бе най-милото дете, което
съм кърмила. Дано дочекам само
и сватбата ти - друго не желая.

ГОСПОЖА НАПУЛЕТИ-

О, сватбата!- За туй съм аз дошла,
да поговорим.- Жулиета, как?
Не мислиш ли да стъпиш, дъще, в брак?

ЖУЛИЕТА

- За тая чест не съм мечтала още.

ДОЙКАТА

- О, чест! аз твоя дойна да не бях,
бих казала, че с млякото и мъдрост
си сукала от моите гърди!

ГОСПОЖА НАПУЛЕТИ-

Добре, за сватбата сега мисли!
От тебе и по-млади, във Верона,
са знатни дами и достойни майки.
Ако добре си спомням, те родих
на тая възраст, на която ти
все още си момиче. - Та, накратко,
ръката си предлага ти Парис.

ДОЙКАТА

- Ах, мъж, госпожице! - по-хубав мъж
от всичките, като да е от възк.

ГОСПОЖА НАПУЛЕТИ -

По-хубав цвят в града ни лете няма.

ДОЙКАТА

- Да, той е цвят, същински цвят.